

Η ΜΥΣΤΙΚΟΠΑΘΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

„ΧΡΙΣΤΕ ΜΟΥ, ΕΙΜΑΙ ΔΙΚΗ ΣΟΥ!...”

(Η ζωή μιας Καθελικής Άγιας)

Θέλω να ιδώ τον Ήρωα, τον Ήρωα μου... (Άγια Θηρεσία : «Η ζωή μου»)

ΠΟ τότε που η Θηρεσία ξαναγύρισε στο μοναστήρι των Καρμηλιτών είχαν περάσει δυο ολοκληρά χρόνια. Είχε συνέλθει πεινά από την τρομερή αρρώστεια της, για την οποία γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο.



Δέν είχε γίνει θέβαια έντελως ύγιης, γιατί ύγιης έντελως δέν ύπηρεζε ποτέ πάλι από τότε. Μά μπορούσε να σηκώνεται και να περπατά, ή κρίσεις της έδε-καθαρίσει...

καθαρίσει...

Έξακολουθούσε όμως να θλέτη διάφορα καταπληκτικά όραματα, τόσο θαυμάσια, που την είχαν τρομάξει στην αρχή. Αισθανόταν άκατανίκητη την ανάγκη να ζητήσει ξένη βοήθεια, και μιά μέρα άπεφάσισε να έξομολογηθί, να τά άποκαλύψη όλα στον πνευματικό του μοναστηριού, τον σεβάσιμο πάτερ Βαλτάσαρ Άλθάρεθ.

Εύθύς έξ αρχής, ό άγαθος πνευματικός έμεινε κατάπληκτος μ' αυτά που άκουσε από τό στόμα της νεαρής μοναχής. Δέν υπέροσε να κρατηθί και την ρώτησε:

—Κί' όλ' αυτά πώς συνέβησαν, κόρη μου; Δέν έκανες τίποτε για να τά προκαλέσης; Δέν έβιασες διόλου τόν έαυτό σου;

—Όχι, πάτερ, άπάντησε ή Θηρεσία. "Όπως διόλου τό αντίθετο συνέβη. Μέ φόδιαν μάλιστα τόσο πολύ στην αρχή, ώστε έκανα να μη μπορούσα για να τ' άποφύγω. Προπαθούσα να μη μένω μοναχή... Μά τουό κάκου! Πάλι άκουγα τή μυστηριώδη φωνή. Και πάλι ό Κύριος έκανε τό θαύμα του...

—Πότε για πρώτη φορά σου συνέβη να νιώσης τό θαύμα αυτό; Μπορείς να θυμηθί;

—Α! τό θαύμα: σαν άμηνερα, πάτερ! Πώς μπορούσα να ξεχάσω ένα τέτοιο πράγμα; Είχα κλειστή στό κελλί μου για να προσευχηθώ, πάνε τώρα έφτά μήνες... Μόλις είχα αναλάβει εκείνες τίς μέρες από μιά τελευταία κρίση, που είχα περάσει... Θυμούμαι: μάλιστα τόσο δυσκολεύομουν να συγκειτρώσω τή σκέψι μου στην προσευχή μου. Στενοχωριόμουν γι' αυτό φοβερά. Και τότε έξαφνα...

—Τότε; Τί συνέβη τότε, κόρη μου;

—Τότε, άκουσα για πρώτη φορά τή μυστηριώδη φωνή. Μου φάνηκε πώς ήταν ή ίδια ή φωνή του Κυριού, όπως την είχα φαντασθί, γλυκεία, σιγανή, με μιά υπεράνθρωπη άρμονία. Ή φωνή μου είπε σιγά άλλα καθαρά, σαν πολύ κοντα στό αυτί μου: «Κ ό ρ η μου, έ γ ω εί μ α ι...»

—Τό άκουσες αυτό καθαρά; Ή μήπως τό φαντάσι-κες κόρη μου;

—Όχι, πάτερ, τό άκουσα καθαρά. Τό άκουσα και πολλές άλλες φορές, από τότε, ύλοένα και πιό καθαρά. Ό Κύριος μου μιλούσε, ήμουν θέβαισι γι' αυτό. Συγχρόνως, μου φάνηκε τότε, ότι τό κελλί μου γέμιζε από άρωμα κρίνων, και σε λίγο άκουσα μελωδίες ούραίνες, που δέν καταλάβαινε από που έρχόντουσαν. Τίς ίδιες μελωδίες τίς άκουσα και μιά μέρα, που εργαζόμουν μαζί με δυο άλλες αδελφές. Αυτές μου είπαν έπειτα ότι έφώναζα: «Δέν σκόουτε την Άγία Μαγδαληνή που τραγουδεί και τόν χορό τών άγγέλων που συνοδεύει τό τραγούδι της;» Μά έγώ δέν θυμόμουν να είχα προφέρει αυτά τά λόγια. Είχα πέσει ίσως σε έκστασι, όπως μου συμβαίνει πολύ συχνά...

Ό σεβάσιμος ιερέυς άκουγε με άπορία την καταπληκτική αυτή έξομολόγησι. Καταλάβαινε πώς είχε έμπρός του ένα πλάσμα έλεκτικό και άνώτερο, κ' ήταν περήφανος γιατί ό Θεος τόν αξίωσε να δεχθί πρώτος την έξομολόγησι τής άγιας κόρης.

—Φοθήθηκες γι' αυτό, κόρη μου; τή ρώτησε πάλι. Τί αισθανθήκες;

—Ναί, πάτερ, φοθήθηκα. Παρακαλούσα με όλη μου την ψυχή τόν Κύριο να με δηγήσει από έναν άλλο δρόμο στό θαύμα μου, ή να μου φανερώσι την αλήθειά του, γιατί τά λόγια που μου άπηθουσε ήσαν σχεδόν συνεχί. Και πράγματι, μου συνέβη στό τέλος αυτό... Ήμουν θυσιαιμένη στην προσευχή μου. Και έξαφνα, Τόν είδα κοντά μου, ή, καλύτερα, Τόν αισθάνθηκα, γιατί αληθίνα δέν έβλεπα τίποτε, ούτε με τά μάτια της ψυχής μου, ούτε τού σώματός μου. Μου φανόταν πώς ό Κύριος ήταν κοντά μου και ότι έβλεπα πώς ή τ α ν Α ύ τ ό ς π ο ύ μ ο ύ μ ι λ ο ύ σ ε ι...
—Καταπληκτικό! Έκανε ό ιερέυς.

Δοκίμασα μεγάλο τρόμο, στην αρχή, πάτερ μου. Καί έκλαιγα, μολοντί ό Κύριος, με ένα λόγο του που είπτε για να με παρηγορήσει, με άφησε ήσυχη, ικανοποιημένη και χωρίς φόβο...

—Και έξακολουθήσαν όλ' αυτά; ρώτησε ό πάτερ Βαλτάσαρ.

—Ναί, πάτερ. Τόν έβλεπα καθαρά πεινά, τόν αισθανόμουν τόν Κύριο, και τότε δοκίμασα μιά άνακούφισι πολύ πού μεγαλείτε-ρη άπ' αυτή που αισθανόμουν στις ώρες τής προσευχής μου!

—Και ποιος σου είπτε πώς ήταν ό Ήσους Χριστός αυτό τό θ-ραμα που έβλεπες;

—Ό ίδιος! Μά, και πριν μου τό πη, είχα τυπωθί μέσα μου ή σκέψι πώς ήταν Αυτός. Στην αρχή-αρχή, μου τό έλεγε και δέν τό έβλεπα, μά έπειτα... Ναί, πάτερ μου, πώς να σου τό παραστήσω; "Αν ένα πρόσωπο, που δέν θα είχα ιδθί ποτέ μου, και που θα είχα άκούσει μονάχα να μιλούν γι' αυτό, έρχόταν να μου μιλήσει την ώρα που έγώ θα ήμουν θυσιαιμένη στό πιό μεγάλο σκοτάδι, και αν θα μου έλεγε πώς ήταν αυτό, θα μπορούσα θέβαισι να τό πιστέψω, μά όχι και να θεβαισώ τόσο κατηγορηματικά πώς τό είδα με τά μάτια μου. Σου τό παρέστη-σα καλά, πάτερ μου;

—Ό Θεός να σε εύλογησι, κόρη μου, άπάντησε, έξαιρετικά συγκινημένος, ό σεβάσιμος πνευματικός.

Οι σοφοί προστάθησαν να εξήγησαν τό θαύμα τής ένδοξης αυτής άγιας. Οι σκεπτικιστάι δοκίμασαν να τό κρίνουν, με την ψυχρή τους σκέψι. Μά κανείς δέν μπόρεσε, με την άνατομία, με τή νευρολογία ή με την ψυχολογία, να δώση την εξήγησι στό θαύμα του Θεου, που άπεκαλύ-φθη κάποτε στην καρδιά μιάς άγιης κόρης!

Άιγον καιρό άργότερα από την καταπληκτική εκείνη έξομολόγησι τής ή Θηρεσία έγραφε στα Άπομνη-μονεύματά της:

«Προχθές, ένώ ήμουν θυσιαιμένη στην προσευχή μου, ό Κύριος μου έδειξε μ ο ν α χ α τ ά τ ή ς ε ρ ι α Τ ο υ. Είχαν μιά τόσο τελεία ώριμότητα, ώστε έγώ δέν θα είχα τίποτε να προσθέσω, για να την επαινάσω. Δοκίμασα μεγάλο φόβο, όπως πάντα, όταν ό Κύριος άρχίζει να μου δείχνι μιά υπερφυσική χάρι Του. Χ τ έ ς, είδα έπίσης τό θείο π ρ ό σ ω π ό Τ ο υ, και τό όραμα αυτό σαν να μου άπορροφούσε όλοκληρο τό είναι μου. Δέν μπορούσα να καταλάβω, γιατί ό Κύριος μου δείχονταν σιγά-σιγά, γιατί σή μέρα μου έδω-σε τή χάρι να Τόν ιδώ όλ ό κ λ λ η ρ ο ν. Και τώρα καταλαβαίνω, ότι ή Μεγαλειότης Του με ώδήγη-σε όπως έπρεπε, έχοντας ύπ' όψει την άδυναμία τής ανθρωπίνης μου φύσεως...»

Ποίος από τους σοφούς θα μπόρεση να εξήγησι αυτό τό θαύμα; Οι όραματισμοί, ή έκστάσεις τής Θηρε-σίας είναι τό καταπληκτικότερο άποτέλεσμα που Ήθι-μιούρησε στον κόσμο ή λατρεία του Θεου. Μερικές μέρες άργότερα, ή άγία κόρη έσυμπλήρανε στα Άπο-μνημονεύματά της:

«Ό Κύριος έδειξε τόση προθυμία να μου φανερώσι τή χάρι Του και την αλήθειά Του, ώστε πολύ γρήγορα έπασα ν' άμφιβάλλω, μήπως ήταν μιά δική μου αυτα-πάτη όλ' αυτά. Γιατί, και αν άκόμη έκανα χρόνια ό-λόκληρα, προσπαθώντας να άναπαρστήσω με τή φαν-τασία μου μιά τέτοια όμορφιά, και πάλι δέν θα μπορούσα πο-τε μου να έπιτύχω. Γιατί μονάχα ή λευκότητα, μονάχα ή λάμ-ψη τής όμορφιάς, με την όποια μου φανερώθηκε, ξεπερνών κά-θε τι που θα μπορούσαμε να φαντασθούμε έμεις έδω κάτω. Δέν είναι μιά λάμψι που θαμπώνει αυτί, αλλά μιά λευκότητα γλυ-κεία και μιά αναλαμπή τέτοια, που εινε ήσθι άπέρανη για την όρασι και που δέν κουράζει διόλου...»

Σιγά-σιγά, ή μυστηριώδεις όπτασίες τής νεαρής μοναχής, είχαν προχωρήσει πάρα πολύ. Δέν ήταν πεινά οι πρώτοι δραμα-τισμοί, οι θαμποι, οι άκαθόριστοι, οι κάτω άμφιβολοί. Τώρα, ή έμφανίσεις του Κυριού είχαν πάρει περισσότερη ούσια, είχαν γίνει ζωηρότατες δέν άφηναν την παρακίρη άμφιβολία. Μιά μέρα, είδε μιά καινούργια όπτασία, ή όποια τής έκανε τή με-γαλειότερη έντύπωση.

Ήταν νύχτα και όλοι κοιμόντουσαν στό μοναστήρι. Άντιθε-τα πρós όλες τίς άλλες φορές, ή Θηρεσία αισθανόταν τόν έαυ-τό της κάτω ήσυχαμένον.

—Έξαφνα, άκουσε πάλι καθαρά, ολοκάθαρα, τή φωνή Του. —'Εδω είμαι! τής έλεγε ή φωνή. Θέλω να ιδθς, πόσο λίγο μπόρεσι να κάμης χωρίς έμένα!

Αυτό ήταν όλο, στην αρχή. Μά έπειτα από δυο ώρες... Ίδου



ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Μη διαβάσετε ποτε μέσα στο τραίνο ή στο λεωφορείο. Κατασφραγίστε τα μάτια σας.

Μην αποκοιμίστεσθε άπάνω σε καθίσματα με όρθιον τον κορμό ή σπικρίζοντας τό κεφάλι σας άπάνω στό χέρι σας. Είνε άνωθυγιεινό.

Η νευραλγία ανακουφίζεται άν βάλετε στό μέρος που πονεί ένα ασκουλάκι με ζεστή άμμο.

Τό κρουσλόγημα θεραπεύεται άν πιητε δυο-τρια ποτήρια ζεστή λεμονάδα, λίγο πρίν πέσετε νά κοιμηθήτε.

Τοπικά λουτρα, με άλμυρό νερό, προφυλάνε τά χέρια σας καί τά πόδια σας άπό τίς χιονίστρες.

Άν σας πειράζει πολύ ή ύγρασία, κατά τόν χειμώνα, ζήτε μέσα στό παπούτσι σας χοντρό στυπόχαρτό.

Μ' ένα-δυό φύλλα έφημερίδος, θαλμένα γύρω άπό τήν φανέλλα που φοράμε, κατάσαρκα, μπορούμε θαυμασία νά περιφρουρήσουμε καί τό πιό θαρύ κρύο.

Καλό είνε επίσης νά στρώνουμε κατω άπό τό κρεβάτι μας μερικά έφημερίδα. Αυτό επιβάλλεται κυρίως όταν τό δωμάτιό μας είνε πλακοστρωμένο.

Όταν μετράτε χαρτονομίσματα, μη σαλιώνετε τά δάχτυλά σας. Τό ίδιο κι' όταν φυλλομετράτε παλιά βιβλία. Υπάρχει μεγάλος κίνδυνος νά μολυνθήτε άπό τίς μυριάδες τών μικροβίων διαφόρων άσθενειών, που φωλιάζουν στόυς πόρους τών χαρτονομισμάτων καί τών φύλλων τών παλιών βιβλίων.

πως ή ίδια άφηγείται τήν νέα αυτή καταπληκτική όπτασία της:

«Αυτό τό δράμα μου είνε τό πιο ισχυρό άπό όλα όσα είχα μέχρι τώρα. Ο Κύριος μου φανερώθηκε με μιά λάμψη, όμοια τής όποίας δέν αντίκρυσαν τά μάτια μου ποτέ. Τό πράγμα έγινε μέσα σέ μιά στιγμή... Ήρθε καί έπεσε στήν άγκαλιά μου, άκριβώς όπως τόν είχα δεχθή νεκρόν ή Παναγία στήν πέμπτη άγωνία της. Άγγισια όλοζώντανη τήν σάρκα του!... Ήμουν κατατρομαγμένη, καί όμως αισθανόμουν συγχρόνως μιά εδωαιμνία, που μου είνε άδύνατο νά περιγράψω. Ήταν τόσο καθαρά, καί τόσο τόν αισθανόμουν κοντά μου, δλόκοντά μου, ώστε μόλις έχασα αυτήν τήν αίσθηση, άναρωτήθηκα μήπως ήταν μια καταπληκτική αταπάτη. Όμως ο Κύριος μου είπε: «Μη σέ τρομάζει αυτό, κόρη μου. Γιατί, είνε πολύ μεγαλειότερη ή προσέγγισή σου με τόν Πατέρα μου!»

Λίγο έπειτα, τό δράμα ζωήρεψε πάλι. Μου φάνηκε πως είδα πολύ καθαρά τόν Κύριο νά κάθεται κοντά μου. Άρχισε τότε νά με παρηγορη, με τήν πιο μεγάλη καλωσύνη, κι' έξαφνα μου είπε: «Νάμια κοντά σου, κόρη μου, έγώ είμαι! Δείξε μου τά χέρια σου!» Μου φάνηκε πως μου πήρε τά χέρια καί τά έφερε στό πλάι, πρós τό μέρος τής καρδιάς Του καί τότε μου είπε: «Κούτταε τίς πληγές μου! Δέν είσαι, χωρίς έμένα!» Καί ο Κύριος έμεινε άρκετή ώρα μαζί μου καί με παρηγορούσε...

Σ' αυτούς τούς δραματισμούς τής άναφέρονται χωρίς άλλο τά έξής ύπόροχα λόγια που άπηλύτην άργότερα ή Θρησκεία πρós τίς άδελφές του Τάγματος τών Καρμηλιτών, όταν ανέλαβε τήν μεγάλη μεταρρύθμισή του Τάγματος:

«Μού λέτε ότι πιστεύετε στόν Χριστό, άδελφές μου... Μά έγώ, όχι μονάχα πιστεύω σ' Αυτόν, όπως όφείλω, άλλα καί Τόν έγω ίδη! Έβαλα τά γέιλια μου έπάνω στις πληγές Του καί Τόν δέχτηκα στήν άγκαλιά μου, όπως καί ή Παρθένος Μητέρα Του, όταν Τόν κατέβαζαν άπό τό Σταυρό του μαρτυρίου!...»

Μά άπ' εδώ καί πέρα, οι δραματισμοί τής Θρησκείας γίνονται πολύ καταπληκτικότεροι. Για τούς δραματισμούς αυτών, θα άφηγηθούμε στό άλλο μας φύλλο, σύμφωνα με τά ύπόροχα Άπομνημονεύματα που μας άφησε ή ένδοξη αυτή Άγία.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τα άμνημά του Γ. Ίακωβάτου. Πώς...δεν έμνημόνευσε με τον Κωνστ. Λουθάρο. Τί είδους μνημόνευσε έπρότεινε στον άντίπαλό του. Η Βουλή ξεκινάει τόν γέλιό. Ο Ιππότης Γκρούσελ κι' ε' ακύρος. Γιατί τόν χαιρετίζει. Πώς πέθανε ένας μεγάλος έπιστομην κ.τ.λ.

Κάποτε ο πνευματώστατος Κεραλλωνίτης βουλευτής Ίακωβάτος, άγορευόντας στό θήμα τής Βουλής, είπε μερικά λόγια, όχι καί πολύ κολακευτικά για τόν Κων. Λουθάρο.

Ο Λουθάρος προσεβλήθη καί τήν άλλη μέρα τό πρωί έκάλεσε τόν Ίακωβάτο σέ μονομαχία.

Ο Ίακωβάτος όμως παρακάλεσε τούς μάρτυρας του Λουθάρου νά τόν έπισκεφθούν έπειτα άπό ένα είκοσιτετράωρο, για νά σκεφθή τί θα τούς άπαντούσε.

Τό άπόγευμα τής ίδιας μέρας, μόλις άρχισε ή συνεδρίαση τής Βουλής, ο Ίακωβάτος ζήτησε τόν λόγο άπ' τόν Πρόεδρο, άνέθηκε στό θήμα κι' άρχισε νά λέη:

—Κύριοι βουλευτά, σήμερα τό πρωί ο βουλευτής Ζακύνθου κύριος Κωνσταντίνος Λουθάρος, μου έστειλε τούς μάρτυρας του για νά μονομαχήσουμε, γιατί, καθώς φαίνεται, όσα είπα γιές τά έθώρως προσβλητικά για τό όνομά του. Είπα στόυς μάρτυρας του κ. Λουθάρου νά με έπισκεφθούν αύριο, για νά τούς δώσω άπάντησι, άλλα σκέφτηκα ότι είνε περιττό νά τούς περιμένα, άφού μπορώ καλύτερα νά δώσω τήν άπάντησί μου έδω, άπ' ευθείας στό συνάδελφό μου.

Καί γυρίζοντας πρós τό μέρος που καθότανε ή Λουθάρος, συνέχισε:

—Κύριε Λουθάρο, δέχομαι τήν μονομαχία καί όρίζω ως όπλον...τή γλώσσα!

Καί θυάζοντας τήν γλώσσα του, τήν έδειξε με τό δάχτυλό του καί συνέχισε:

—Τόπον δέ τής μονομαχίας όρίζω τό θήμα αυτό. Καί γύτουμε με τό χέρι του δυνατά τό θήμα.

—Καί μάρτυρας, τό Έθνος όλο! κατέληξε.

Κι' έπλωσε καί τά δυό του χέρια δεξιά κι' άριστερά.

Τό τί έγινε τότε, είνε άνωτερο άπό κάθε περιγραφή. Όλοι ξεκαρδιώθηκαν στό γέλια, βουλευτά καί άκροατά. Κι' ο Λουθάρος; Άμίλητος πάντα, έθγαλε τή θεοάτη ταμπάκερα του καί πήρε μιά γερή πρέζα ταμπάκο!...

Κάποτε, ενώ ο Άγγλος Ιππότης Ουίλλιαμ Γκρούσελ, όικητής τής Βιργινίας, σκετόκανε σ' ένα όδρομο καί κουβεντιάζε με' ένα μεγαλέμπορο, πέρασε ένας μαύρος καί τόν χαιρετίζει.

Ο Ιππότης άνταπέδωσε ευγενεστάτα στό μαύρο τον χαιρετισμό του κι' έπειτα γύρισε στον μεγαλέμπορο για νά συνεχίσει τήν κουβέντα του.

—Γιατί χαιρετίζεις έναν μαύρο; τόν ρώτησε τότε ο μεγαλέμπορος κατάπληκτος.

—Άπλούστατα, του άπάντησε ο Ιππότης, για νά μη νομίσω κανείς ότι ένας μαύρος είνε πιο εύγενής άπό έναν Ιππότη!...

Όταν ο περίφημος γιατρός Σιράκ προσεβλήθη άπό άποπληξία, οι συνάδελφοί του τού κάνανε πολλές άφαιμάξεις, κατόπιν τών όποιων ο Σιράκ άρχισε νά παραληρη. Μέσα στό παραληρημά του αυτό, ο Σιράκ φανταζόταν πως βρισκότανε μπροστά στό κρεβάτι ενός άρρώστου. Έπιασε λοιπόν με τό δεξί του χέρι τό άριστερό του, καί άφού εξέτασε τόν σφυγμό του, φώναξε:

—Άλλοίμονο!... Μ' έκάλεσαν πολύ άργά!... Έκαναν στόν άρρώστο άφαιμάξεις, αντί νά τού δώσουν καθαρκτικά. Είνεχα μένος!...

Καί ύστερα άπό λίγην ώρα, ο Σιράκ έπέθανε πράγματι, έξ αίτίας τής γκάφας τών συνάδελφων του.

Κάποτε, ο διασημος πιανίστας Παντερέσκυ, ο πρώτος πρεσβος τής Πολωνικής Δημοκρατίας, έπαίξε μπροστά στον Τσαρό.

—Είμαι περηφανος, είπε ο Τσαρος στον μέγα καλλιτεχνη, που ένας Ρώσος έχει ένα τσοο μεγάλο ταλέντο.

—Συνώνυμη, Μεγαλειότατε, του άπάντησε περήφανα ο Παντερέσκυ. Εγώ είμαι Πολωνός.

Ο Τσαρος έκανε πως δέν τόν άκουσε, άλλα τήν άλλη μέρα ο Παντερέσκυ έξορίστηκε.

